

عنوان مقاله:

روانشناسی شعر و تاثیر آن در درمانگری

محل انتشار:

همایش ملی روانشناسی و مدیریت آسیب های اجتماعی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

بهروز جهانتیغ - دانشگاه آزاد اسلامی واحد چابهار، دانشکده علوم انسانی، گروه زبان و ادبیات فارسی، چابهار

عزیز خادمو - کارشناس ارشد روانشناسی و مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد چابهار

افسانه افشین مهر - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، دانشکده علوم انسانی، گروه زبان انگلیسی، زاهدان

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر با هدف روان شناسی شعر و تأثیر آن در درمانگری به عنوان یک روش هنر درمانی خلاقانه برای دستیابی به رشد فردی به اهداف درمانی و رسیدن به شادکامی را به صورت تحقیق کتابخانه ای امکان پذیر می کند. اهمیت موضوع بر آنست که ثابت می کند هنر از دیرباز به عنوان یک ضرورت در تمامی امور زندگی بشر بوده است. شاید گراف نباشد اگر بگوییم خاستگاه اصلی هنر زندگی است یعنی اینکه زندگی تنها دلیل حضور هنر در جوامع انسانی از بدو تولد انسان در کره خاکی و حتی پیش از آن می باشد. با مرور این مقاله مشخص می شود شعر درمانی یک رویه درمانی است که در آن شعر به قصد رشد شخصی و سلامتی هیجانی مورد استفاده قرار می گیرد. شاعر چه زنده و چه مرده یک خویشاوند رفتی است که ابراز احساسات مکتوبش بیمار را مطمئن می کند که تنها نیست. انتخاب شعر از جمله عواملی است که درمانگر باید حداکثر دقت را در مورد آن داشته باشد. موضوع شعر، ریتم، سجع، قافیه و دیگر صنایع شعری در اثربخشی شعر مشارکت دارند که از سوی درمانگر باید مورد ملاحظه قرار گیرد. شعر از همان مکانیسم هایی استفاده می کند که نمادها، آرزوها و جابه جایی ها استفاده می کنند. در شعر انسان به خودش باز می گردد و رفتار او با هم اوقاتش به صورت ارتباط عاطفی درمی آید. در واقع او با گذر از جهان اجتماعی دارای واقعیت عقلانی به جهانی اجتماعی برخوردار از اشتراک هیجانی و عاطفی می رسد.

کلمات کلیدی:

روانشناسی، شعر، درمانجو، درمانگر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/556860>

